

[Justitsministeren.]

i realiteten kun haft en meget begrænset anvendelse. I reglen ordner man sig ved aftaler, og for mig at se er det rimeligt at ordne sig ved en aftale, den fremtvinger jo en stillingtagen til problemet, om der er tale om et arveforskuud eller om en gave. Dertil kommer så, at hvis de forstrækninger, der er tale om, ikke overstiger en halv legal arvelod, kan ligestilling mellem arvingerne jo gennemføres ved testamente; og endelig — det er for mig et meget væsentligt argument — kan disse bestemmelser benyttes til at skade en arving.

Med hensyn til bestemmelsen i arveforordningens § 27, 1. punktum, er jeg meget glad for, at det ærede medlem hr. Ib Thyregod gav udtryk for, at han ikke anså problemet for så stort; det er det heller ikke, for i en lang årrække har man i justitsministeriet kun konfirmeret 13 testamenter af denne karakter, idet det i virkeligheden er lovbestemmelser, der alene har betydning for en begrænset del af befolkningen; det er den såkaldte godsejerregel, og ud fra et rent principielt synspunkt vil jeg gerne sige, at jeg ikke kan være tilhænger af en bestemmelse, der sigter imod at skabe en formueophobning på enkelte hænder.

Selve reglen indebærer en meget grov favorisering af den arving, der skal overtage godset, og det forekommer mig lidet rimeligt, at de andre arvinger behandles så slet, som tilfældet ofte er, hvor deres tvangsarveret i virkeligheden ofte beskæres gennem fastsættelse af arvens værdi vilkårligt og derved, at de i en række år, indtil 10 år, skal vente på at få udbetalt deres arv. Jeg synes, at reglen ud fra et moderne synspunkt er urimelig, og med den udvidede testationskompetence og reglerne i lovforslagets § 26, stk. 2, har man tilgodeset de hensyn, som ligger bag bestemmelsen i et omfang, som er rimeligt. Endelig vil jeg gerne sige, at det er vel ikke naturligt på et enkelt punkt som dette reelt at begrænse tvangsarveretten, så måtte man vel

rejse det spørgsmål, om vi overhovedet skulle beholde en tvangsarveret.

Må jeg afsluttende sige, idet jeg på ny takker udvalget for det udførte arbejde, at jeg er meget glad for, at vi nu får gennemført en ny arvelov. Jeg mener, at den på væsentlige punkter indeholder forbedringer. Jeg var naturligvis også glad for at høre det ærede medlem hr. Ib Thyregod betegne arveforordningen, denne lov fra enevældens tid, som noget godt. Det er jo ikke altid, når vi diskuterer her i denne sal, at det fra enevældens tid betragtes som noget godt.

Jeg forstår meget vel, at ikke alle medlemmer af det høje ting kan mene som jeg, at det er et fremskridt, at legal arveret for fætre og kusiner bortfalder, at retsinstituttet det mellemdøde barn forsvinder. Men vi kan nok alle være enige om, at det er en væsentlig fordel, at vi nu sikrer, at et barn født uden for ægteskab sidestilles helt med et barn født inden for ægteskab i arveretlig henseende, idet barnet født uden for ægteskab nu får fuld arveret efter sin fader og efter sin fædrene slægt, og vi kan formentlig også alle være enige om, at det har været rigtigt at gennemføre en styrkelse af den efterlevende ægtefælles arveretlige stilling såvel som en lempelse af tvangsarvereglerne og en lempelse af reglerne om båndlæggelse, og også jeg vil gerne understrege den betydning, forlodsretten har.

Jeg vil altså anbefale at stemme imod de af mindretallet stillede ændringsforslag, for de af mig eller udvalget stillede ændringsforslag og ved tredje behandling for det således ændrede lovforslag.

Ib Thyregod: Jeg har lige til slut et par enkelte udtalelser, bl. a. i anledning af en bemærkning fra det ærede medlem fru Else-Merete Ross angående fætres og kusiners arveret. Det ærede medlem gentog en bemærkning om det med statskassen og sagde, at staten er jo os alle sammen. Jeg vil dog gerne fremhæve, at netop her, hvor